

VÍCTOR GARCÍA TUR

ELS CLAUSTRES

comanegra

PRÒLEG
Ciutat de Nova York, 1966

Tres daus van rodolar sobre la taula. Però no era això. No eren daus; tenien aparença de daus. En Muntadas va trigar uns segons a distingir-hi tres terrossos de sucre. Un per cada un dels presents. Com si fossin en una casa d'apostes, els daus falsos s'havien aturat al mig de la taula sense revelar cap nombre. La Midge semblava satisfeta de l'engany i mantenia la mà oberta com un il·lusionista certificant que no hi ha truc. Màgia autèntica.

—¿És l'àcid? —va preguntar en Muntadas.

No gosava tocar el terròs encara. La Judy en canvi en pinçava un amb la punta dels dits. Se'l mirava a contrallum com si n'examinés la quantitat de droga amb un cert criteri... En realitat era tan inexperta com els altres.

—¿Aquí dins hi ha l'LSD? —va preguntar a la Midge, que els havia aconseguit tal com havia promès.

—No són tripis, nois. No n'he pogut aconseguir. Duc una cosa molt més interessant, ja veureu...

—Però nosaltres volíem provar l'àcid.

—I jo us dic que l'àcid és cosa del passat, nois, al laboratori he aconseguit la substància que ho canviarà *tot* i que ja circula a les universitats i als concerts, la gent del rotllo ja

sap que l'àcid té els dies comptats i que la nova droga revolucionària és aquesta...

—No és àcid —va fer en Muntadas, decebut—. ¿Quant n'has pagat?

—Es diu Spirax, la fórmula química us l'estalvio... I també el sintetitza Sandoz, ara que no els deixen produir LSD així com així. El meu contacte, una persona de confiança, m'ha dit que provoca un efecte més poderós, més encara, i que les rates del laboratori resolen el laberint més ràpid sota la influència de l'Spirax, i fins i tot que a Harvard investiguen les possibilitats d'una coalescència mental en el grup de...

—¿Què t'ha costat, Midge? ¿Què et devem per l'estafa aquesta de sucre?

La Midge es va plegar de braços i va mirar desafiant en Muntadas. No sempre s'avenien, aquest parell, i la Judy ja havia decidit que no els faria de tallafoc. ¿Què s'hi podia fer? Estaven condemnats a entendre's, segons la Judy. Si en Muntadas volia visitar la seva xicota i passar-hi la nit, havia d'acceptar que la Midge hi rondaria, perquè també era el seu piset. Molt més encara: eren amigues des dels dos anys, havien segut juntes a escola i al banc de l'església de Glens Falls. No s'havien acabat de separar mai, ni tan sols d'adultes, i havien fet el viatge a ciutat juntes, i la primera habitació l'havien llogat juntes, dos mesos compartint matalàs per estalviar uns dòlars, mentre entrenaven els dits com a estenògrafes i somiaven amb un salari a Madison Avenue. Inseparables com germanes bessones. Potser ja no se separarien mai. Cada cop que en Muntadas quedés amb la Judy, seria ben probable

que ella li digués: «La Midge ens està fent la cua al cinema» o «Ara no, que encara no s'ha adormit».

La Midge era la més alta de tots tres, amb diferència. A en Muntadas això li imposava, i sempre mirava d'atacar-la a distància, verbalment. Li agradava treure-la de polleguera. Des de l'altra banda de la taula, per si de cas.

—¿Preparo la bullidora per prendre el te, senyoreta Bristow?
La Midge no li feia cas.

—M'han dit que provem i que després posem preu a l'experiència i els paguem el que ens sembli just. ¿Què li sembla l'oferta, *señor* Muntadas?

La Judy ho va trobar divertit. En Muntadas ho va trobar una bona oportunitat per no haver d'affluixar ni un cèntim, en un moment que no n'hi sobraven pas.

—M'han assegurat que hi ha doble gota a cada terròs. La quantitat necessària per a un viatge complet.

Però en Muntadas no les tenia totes. Comptava, per damunt de tot, amb la possibilitat de la decepció. La gent t'enreda contínuament, pensava. La gent és falsa. La màscara somriu però per dins... ¿Terrossos de sucre amb droga? Només hi havia una manera de sortir de dubtes.

—¿Som-hi? —va dir—. ¿Ens quedem aquí o anem al Franz Sigel Park?

—Serà més segur a casa —va demanar la Midge.

—Si no saltem per la finestra...

—Ningú no saltarà per la finestra, Danny.

—¿Som-hi, doncs, o què?

Impacient, en Muntadas va agafar un dels terrossos. Només n'hi havia dos. La Judy reia amb els llavis contrets. Els

ulls murrís de quan robava una fotesa al colmado porto-riqueny de la cantonada.

—¿Te l'has fotut, Judy? —va preguntar la Midge, enjogassada per l'atreviment de l'amiga.

Sense la Judy, la Midge no acabava d'arrençar. Aquí hi havia la clau de la seva relació, o això creia en Muntadas. Per separat devien ser inofensives. Juntes podien tirar endavant una trama homicida, ser diabòliques. Quan s'aliaven per riu- re's d'en Muntadas, ell desesperava.

—Ja l'estic desfent —va dir-los la Judy amb la llengua ocupada— i ja podeu córrer a fer el mateix, si voleu que sincronitzem els viatges.

—Tots a una —va sentenciar la Midge, i va ficar-se el cub a la boca.

—Tots a una. —En Muntadas va fer el que tocava, també.— Aviam què ens fot l'Spirax...

En Muntadas agraiïa que la droga no fossin pastilles. En les pastilles s'hi encapsulava el record dolorós de la mare. En un terròs de sucre, en canvi, el record d'una mare suïcida s'esvania ràpid i en Muntadas podia concentrar-se en altres coses: en el present, en el present enganxifós, en l'hèlix del ventilador, en el pis calorós, en l'estiu al Bronx i la fortor de gasolina, en el fet que no tenia feina estable des del juny i tocava posar-hi remei... Va preferir mastegar el terròs i no esperar que se li desfés sota la llengua. El record sòlid i cruixent de les ametlles garapinyades (repescat de ves a saber quin raconet de la ment) el va agafar per sorpresa i li va confirmar que, en algun moment remot, havia estat una criatura en un país estrany. Li va retornar,

fins i tot, el regust de la coca ensucrada de la infantesa. En Muntadas es va posar la mà al front com si l'ataqués la migranya. Estava suat. Volia una dutxa o un ditet de whisky amb glaçons abans que la droga li pugés. Potser totes dues coses. Volia que tot estigués perfecte, en ell i al seu voltant, per concentrar-se en el que fos que la droga li havia de fer.

—¿Com sabrem que ens ha pujat?

—Ho sabràs —va dir la Midge.

—No. ¿Com ho sabré?

—Et dic que ho sabràs.

—¿I com sabré que el viatge s'ha acabat, llesta?

De vegades la Midge imitava el posat segur de la Judy i això deixava desarmat en Muntadas, com si hi hagués dues Judys a l'habitació i ell tingués totes les de perdre.

—És com l' enamorament, Danny —va dir-li, somrient-li a la Judy—: sabràs quan et puja, *signorino*.

CAPÍTOL U

Les aspes del ventilador comptaven el temps a la seva manera i en Muntadas s'impacientava. Quina incomoditat seure a esperar que passés alguna cosa i que no en passés cap.

Elles no n'havien volgut ni un glop però ell s'havia servit un scotch poc carregat. Ara buscava entre els reflexos dels glaçons la centella que encendria el viatge psicodèlic. A estones li semblava que el gel atrapava una petita imatge, viva, un castell de cristall en un món minúscul i fred que discorria al marge del seu. Després acceptava que tot eren imaginacions seves i que la droga no li havia pujat. I això que gairebé havia passat una hora. En Muntadas va escurar el got. Per avorriment, va jugar amb un dels glaçons desfent-lo amb l'escalf de la boca. Ell seia a terra. Elles al sofà, escarxofades. La Judy havia deixat caure les sabates i s'havia tret les mitges. Animava els dits dels peus amb la gràcia d'una mecànografa. Per a ell el disc de la Joan Baez sonava de fons i prou, però sabia que elles n'escoltaven els matisos de la veu, els accents de la guitarreta aquella. Des que en Muntadas sovintejava la Judy no les havia vist triar cap altre elapé que no fos la Baez, i això que la discoteca era més variada.

El pitjor, ara, no era sentir-se en una sala d'espera, amb la Baez de fons, sinó notar-se les aixelles xopes i la camisa suada. Primer se la va descordar i al cap de no res se la va treure del tot.

—Quines confiances, Danny —va retreure-li la Judy, poc seriosa.

—Tu t'has descalçat.

—Pregunta-li a la Midge si se sent segura amb un estrany mig nu a casa.

—¿Et fa res, Midge?

—No veuré res que no hagi vist abans.

—T'entenc —li va dir en Muntadas—. Jo també preferiria veure el que no he vist mai.

—Sí —va fer ella en espanyol.

—Et podries desfer el monyo, que ja no ets a la feina, senyoreta Bristow.

En realitat no li calia desfer-se'l: l'expressió se li havia relaxat, les ulleres li relliscaven uns mil·límetres nas avall i, sorprenentment, havia perdut l'aspecte de monja que tants cops li havien criticat la Judy i ell.

—Estic bé així —va dir-li—. *Gracias, señor.*

De tant en tant la Midge mal pronunciava alguna fotesa en l'espanyol que sentia als dominicans, o repetia una exclamació dels sicilians que trastornaven la bugaderia de baix: es pensava que en Muntadas s'hi reconeixia i que devia ser la seva llengua familiar. Per a ella (sicilians, napolitans, espanyols, catalans) tot era el mateix: pell d'oliva, pudor d'all.

En Muntadas va oferir-los tabac i, com que l'hi van rebutjar, ell tampoc va fumar.

La Judy va acomodar el cap sobre la falda de la Midge, que li anava apartant el serrell amb la delicadesa d'una germana gran.

—Tens uns bigotis molt bonics —va deixar anar la Judy divertida.

A en Muntadas li va semblar un comentari estrambòtic. La Midge s'havia girat per mirar-se la cara de l'amiga del revés. A en Muntadas li va semblar comprendre el que passava, llavors: la cara invertida caricaturitzava unes faccions ridícoles, els bigotis punxeguts de Clark Gable, els ulls sinistres mirant a banda i banda, la barbeta com una petita calba... La Midge va deixar anar una rialleta infantil i va dir:

—Tu fas cara d'ou, Judy.

—I tu!

—Humpty Dumpty!

Devien veure el mateix i reien encara més. Reien perquè el riure els contagiava el riure. En Muntadas va pensar que la droga els feia efecte. A ell no. Elles tenien unes constitucions més delicades, potser, bé que l'alcohol les perjudicava més fàcilment. O potser tenien la regla i això les feia més vulnerables a la droga, es deia. En Muntadas s'ensumava que la Judy avui la tenia perquè al dormitori, sobre la tauleta, hi havia trobat el pessari.

—¿Us ha pujat?

—No ho sé —va dir la Judy.

Després va mirar-se amb la Midge i van esclafir a riure.

—Amb el vostre permís, m'escapo a la dutxa —va tallar-les en Muntadas—. Si en una hora no he tornat és que estic flipant sota el raig d'aigua...

Elles es cargolaven de riure.

—...o que m'ha passat com a la Janet Leigh —va afegir per aportar una imatge més funesta.

Però van riure igualment. A la Judy se li va encendre un rubor a les galtes que era el mateix que en Muntadas li coneixia en la intimitat. I la Midge tenia la mà al pit com si li hagués d'explotar el cor.

Ell va esclafar la cigarreta al cendrer, va fer un manyoc amb la camisa i cap al bany a desfogar-se. No va passar la balda. Es va despullar i es va revisar l'afaitat al mirall, fregant-se les barres i fent una ganyota: els puntets negres recordant que tota la cara són porus i que la barba forceja per aflorar.

Dutxar-se li va fer bé. Aquí l'aigua sortia amb més potència que a la pensió espartana on s'estava perquè no podia pagar res millor. El drenatge xuclava amb més força aquí (no s'hi havien dutxat tants homes peluts) i, al darrer moment, l'aigua s'escolava en una espiral perfecta. En Muntadas havia paït que la droga ja no l'afectaria. Es va eixugar a consciència. Després va desentelar un angle del mirall i va estudiar-se inflant el pit. Es va pentinar amb quatre cops de pinta. Encara estava nu, però va obrir la porta del bany per esbrinar què feien aquelles. Juraria haver sentit corredisses. La música havia emmudit. Elles també s'havien quedat en silenci. En Muntadas va rumiar si es devien haver adormit, si l'Spirax era un opiaci que anestesia els sentits. Es va mig vestir, quedant descamisat. Va lamentar no tenir mudes de recanvi a l'armari de la Judy i va penjar la camisa en una cadira de la cuina. No s'embrutaria amb males sensacions ara que estava net i reposat. Des d'allà, des d'aquell angle

de la cuina, va entendre el silenci sospitós de la Judy i la Midge. No s'ho esperava i va pensar que al·lucinava. El marc de la porta del menjador enquadrava un fragment de l'escena al sofà: la Judy i la Midge estaven ben juntes. En Muntadas va fer unes passes en silenci, vigilant de no ser vist, per veure-ho millor: la mà de la Midge acariciava la nuca de l'amiga i la de la Judy desembullava els cabells de l'altra. Es van fer un petó a càmera lenta. Ara que eren tan a tocar l'una de l'altra, en Muntadas apreciava més que mai el contrast entre la rossor de la Midge i la cabellera negra de la Judy. Es van seguir besant. El contrast de colors continuava present, sí, però ara semblaven l'una el reflex de l'altra: la mà d'una s'obria camí, pel coll de la brusa, fins als pits de l'altra, buscaven totes dues una carícia més íntima sota l'spandex dels sostenidors. El que la Judy li feia a la Midge, la Midge l'hi feia a la Judy. En Muntadas estava hipnotitzat. ¿Quanta estona s'hi va quedar, allà palplantat? Un canvi el va espavilar: la imatge geminada va quedar interrompuda quan el cap de la Judy es va alçar, amb els ulls clucs i els llavis badats, mentre la Midge li llepava el coll. En Muntadas va sospirar. Podia deixar-se veure al marc de la porta, si volgués, que de ben segur elles no el percebrien. Estaven l'una per l'altra i tota la resta no importava. Es besaven i després paraven, dos segons, per mirar-se als ulls, amb els nassets l'un contra l'altre. Es besaven, dolçament, i paraven. Es besaven i paraven. Hi havia un cert ritme en el que feien, com qui neda i surt a respirar. En Muntadas no les volia interrompre. No volia interrompre el plaer d'observar-les, de ser i no ser en l'escena. Va notar la incomoditat plaent

de l'erecció. Estava duríssim. El cor se li havia accelerat. El batec era més intens entre les cames. Es va descordar el cinturó i va desprendre's dels pantalons, també de la nosa de la roba interior. Sense l'opressió de la roba, per fi, va avançar cap a elles. Sentia la concentració de sang i poder de la trempera, tot i que caminar així era estrany. Elles seguien a la seva. La trempera era imbatible, gloriosa, desesperada. Havia de donar sortida a tota aquella energia que acumulava. Va recordar que la Judy tenia la regla i que això a ell l'anguniejava, però tot plegat ja es veuria. De moment les volia sorprendre. Que el rebessin amb aquella passió que gastaven l'una amb l'altra. Que l'hi fessin amb la boca, l'una i l'altra. Es va aturar a un parell de metres de les noies i va esperar que el descobrissin per si soles.

La Judy va ser la primera d'adonar-se'n.

Va deixar l'amiga fent un petó a l'aire.

En Muntadas no va dir res. Intuïa que, si els prolegòmens ja havien començat, tot estava en marxa i no hi havia res a dir. Tocava passar a l'acció.

—¿Què fots? —va dir la Judy.

Ara havia captat les mirades de totes dues i la Midge s'havia posat la mà a la boca. Als ulls de la Judy s'hi va dibuixar el somriure que els llavis encara es resistien a alliberar, però no va aguantar més i va esclatar en una riota descontrolada que va ser el tret de sortida perquè la Midge també es deixés anar. El dit de la Midge assenyalava el sexe d'en Muntadas mentre feia servir l'altra mà per picar-se el pit de tant que reia.

Va fer mitja volta, en Muntadas. ¿Què havia de fer, si no? Les va deixar estar i es va vestir a la cuina cagant-se en la

droga i en elles. Es va botonar la camisa bruta, quin remei. Va tancar la porta amb cura, tot i que el que volia era fotre el camp amb un cop fort. Les riallades el van seguir escales avall fins al carrer.